

Я посаджу її на ту роздвоєну березу, на якій вона часто сиділа, коли була ще дівчинкою. Я назву її лісовою німфою, їй подобається, коли я називаю її так, хоча вона і вдає, ніби зовсім не слухає мене, а потім співає це собі, коли йде скотарськими стежками. «Допоможи мені, Юго! — раптом вигукне вона. — Мені самій не злізти». І легка вона обійме мене за шию, я понесу її на руках і спущу на землю тільки вниз, на лузі.

Юга сидів нерухомо, заклавши руки в поділ сорочки між колін і в'яло дивлячись на повалені ним дерева. Він так і бачив перед собою Мар'ю такою, якою вона була спочатку. Простоволоса, зі спущеною на плечі хусткою, вона ходить по їхній першій лісосіці, де вони працювали разом. Юга рубав великі дерева, а вона обрізала листя на корм і гілки на віники маленьким серпом, який він власноруч для неї викував. І так вона впродовж кількох років приходила до нього в ліс, як молода господиня, весела й життєрадісна. Її пісні приносили удачу чоловіку. Юга добре знав, чому його посіви не займають ні морози, ні посухи: адже в нього оселилася лісова німфа, прекрасна карелка, яка прийшла до нього хтозна-звідки, з далеких невідомих гір.

Тепер Мар'я вже не приходить до нього на роботу, не дозволяє йому садити себе на дерево, брати себе на руки, не співає, навіть не приносить йому обіду: вона постійно сердита на свого старого чоловіка.

І все ж таки Юга напружено прислухався до кожного звуку навіть тоді, коли тріски зі свистом розліталися. Хтось крикнув? Він став пильно вдивлятися в далечінь і скочив на камінь, на якому щойно сидів. Там нікого не було. Можливо, це крикнули внизу? З іншого боку добре видно, хто йде. Звідти видно весь двір, дорогу, луг і край поля до самої хати. Якби він уже раніше не стояв там незліченну кількість разів, даремно чекаючи на Мар'ю, то пішов би